

Onwetend

Lois Blommestein

Onwetend

Copyright © 2024 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-465-121-895
ISBN e-book: 9789-465-121-918
Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

Twitter/X: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

1.

Zoute druppels vielen op de grond, het zweet droop van zijn gezicht. Het was warm vandaag, zelfs een beetje benauwd. De jongen liep voetje voor voetje en deed er alles aan om niet in de greppel te vallen. Hij wist wel dat hij koste wat het kost zijn vriend voor wilde blijven, gepakt worden was geen optie. Hij wilde niet verliezen. Hij struikelde over een boomstronk, viel op zijn knieën. Een pijnscheut schoot door zijn lichaam. Hij hoorde de voetstappen steeds dichterbij komen. Hij keek naar zijn broek. De stof was gescheurd. Hij wist zeker dat zijn moeder er niet blij mee zou zijn. De jongen krabbelde overeind, zette het weer op een lopen, maar stopte na een tijdje toen hij iets merkwaardigs in de verte zag. Wat deed dat daar nou? Hij veegde het zweet van zijn gezicht, zijn vriend stond nu naast hem. Het spelletje was abrupt tot een eind gekomen. Tussen de bomen stond een auto. Behoedzaam liep hij op de auto af, alsof deze plotseling tot leven zou komen. Nee, dacht hij. Dit was geen Transformer-auto. Zijn vriend liep achter hem aan, maar durfde niet goed te kijken. Hij wel, al klopte zijn hart steeds sneller. De jongen was niet bang, maar vond het wel heel spannend. Er zat iemand in de auto, hij kon niet goed zien of het een man of een vrouw was. De auto lag met de neus half in de sloot. Het raampje aan de bestuurderskant was kapot. Hij zette nog een stap dichterbij om in de auto te kunnen kijken. Met ingehouden adem zag hij dat er een vrouw in zat, haar bebloede hoofd lag schuin tegen de deur. Ook haar blauwe shirt was doordrenkt met bloed. Dat was niet goed, dat wist hij zeker.

‘Wat moeten we doen?’ Er klonk lichte paniek in zijn stem.

Zijn vriend antwoordde niet en hij richtte zich weer tot de vrouw.

‘Mevrouw, hoort u mij?’

Ze reageerde niet. Zijn vriend kwam naast hem staan en wilde haar aanraken.

‘Nee, niet doen! We moeten hulp halen. We moeten een ambulance bellen.’

‘Blijf jij dan hier bij haar?’ Zijn vriend klonk bang.

‘Ja. Ga nu!’

Zijn vriend rende weg. De jongen was op de één of andere manier niet in paniek bij het zien van de gewonde vrouw, wist precies wat hij moest doen. Hij bleef kalm, had al die true crime dingen vaker op tv gezien

omdat zijn moeder dit soort series keek. Als ze bij zou komen, zou ze zijn gezicht als eerste zien.

'Geen zorgen, het komt goed,' zei hij op geruststellende toon.

*

'Waar is ze?' klonk het hard in zijn oor.

Sven hield de telefoon op een afstandje. 'Ze is gevlucht.'

Er klonk hard getier en gevloek aan de andere kant van de lijn.

'En die code?' vroeg Daniel daarna beheerst.

'Die heeft Sharen,' antwoordde Sven.

'Ik wil dat je erachter komt waar ze is. We hebben die code echt nodig.'

Hij zuchtte, zette de airco in de auto harder. Het was warm vandaag.

'Wat doen we daarna met haar?'

'Je dumpst haar bij het afval,' siste Daniel.

Er werd opgehangen.

2.

Het lukte haar niet om te bewegen, alsof ze ergens aan vastzat gepind. En waarom deed haar hoofd zoveel pijn? Haar keel voelde droog aan, alsof ze al een paar dagen niets had gedronken. Sharen knipperde met haar ogen, het duurde even voordat haar zicht terug was. Ze zag het licht van een lamp in haar ogen schijnen. Ze moest wennen aan het licht, aan de vreemde omgeving. De kamer was niet groot en het bed waar ze in lag stond hoog. Hoe kwam ze hier terecht? Wat was er gebeurd? Het laatste wat ze zich herinnerde, was dat ze met een vriendin ergens was gaan lunchen. Ze waren naar de stad gegaan, naar een café waar ze wel vaker zaten, omdat het daar altijd heel gezellig en druk was. Ze kon zich niet meer dan dat herinneren.

Ze moest naar het toilet. Ze wiebelde met haar tenen en tot haar opluchting kon ze die bewegen. Ze herinnerde zich opeens dat haar oom Johan zijn voeten niet kon bewegen na een auto-ongeluk. Gelukkig voor hem viel het uiteindelijk mee en was hij niet blijvend verlamd geraakt. Sharen gooide het laken van zich af. Ze droeg een wit T-shirt en een slipje. Een groot verband drukte op haar buik. Het voelde pijnlijk en beurs aan. Haar hoofd bleef bonken, alsof ze er met een hamer op timmerde. Ze moest echt naar het toilet. Er kwam een verpleegkundige de kamer binnengelopen.

‘Och, nee, meisje, je moet echt blijven liggen.’

‘Ik moet naar het toilet,’ stamelde Sharen. Ze schrok van haar eigen schorre stemgeluid. ‘Ik kan het echt niet langer ophouden.’

‘We doen het samen,’ zei de vrouw.

Behendig en vriendelijk, hielp de verpleegkundige haar om naar het toilet te gaan. Op een zilver naamplaatje stond: Ellie.

De vrouw bleef in de hoek staan wachten, terwijl Sharen op de wc zat. Ze zag dat ze niet naar haar keek. Ze tilde haar T-shirt weer omhoog, zag het witte verband. Opeens hoorde ze meerdere stemmen in de kamer, maar ze kon niet verstaan waar hun gesprek over ging.

‘Ik ben klaar,’ zei Sharen.

Ellie hielp haar weer overeind en liet haar haar handen wassen. Ze schrok van het spiegelbeeld, zag dat ze een gehavend gezicht had.

‘Sinds wanneer ben ik hier?’ vroeg Sharen tijdens het wassen.

‘Sinds eergisteren. Weet je dat niet meer?’

Er kwam niet direct een herinnering naar boven. De stemmen in de kamer waren verdwenen. Wie waren dat?

‘Kom eerst maar terug naar bed. Rustig aan.’

Ellie ondersteunde haar. Het in bed klimmen deed pijn in haar buik. Ze gilte het uit en zette haar kiezen op elkaar. Ze zag spontaan sterretjes.

‘Je buik is gehecht, dat blijf je nog wel even voelen.’

‘Hoe kom ik hieraan?’ vroeg Sharen.

‘De arts komt je dadelijk controleren en uitleg geven.’

Ellie liep naar de kleine keuken in de kamer, pakte een glas en vulde deze met water. Sharen pakte dankbaar het glas aan en nam een slok.

‘Wil je thee of koffie? Hoeveel broodjes wil je? Eén of twee?’

‘Thee, alsjeblieft. Twee?’

Ze besepte nu pas hoeveel honger ze eigenlijk had.

Ze glimlachte. ‘Ga ik voor je regelen.’

Met die woorden verliet Ellie haar kamer en sloot de deur. Ze slaakte een zucht vanwege de pijn. Als ze terugkwam zou ze Ellie vragen of ze medicatie kon krijgen voor haar hoofd- en buikpijn. Ze zakte achterover op het kussen, wachtend op haar eten.

*

Daniel sloot het portier van zijn Porsche, pakte zijn sleutel en drukte op een knopje van de intercom. De poort ging zonder iets te zeggen met een zoemend geluid open. Hij wipte met zijn wijsvinger en duim het restantje van zijn sigaret weg en liep het grindpad op naar het woonhuis in Bergen. Hij was hier misschien een of twee keer eerder geweest, maar dat was een tijd geleden. Hij wist dat het een risico was om voor deze aanpak te kiezen, maar hij had dit keer geen keuze. Soms moest je het rigoureuus aanpakken.

‘Eerst doen, dan denken.’ zei zijn vader altijd.

Dat deed Daniel vaak. Hij schoot eerst en liet daarna andere mensen de troep opruimen.

Het huis waar hij naartoe liep was extreem groot, evenals de tuin met zwembad erachter. Hij hoorde geluiden uit de keuken komen toen hij dichterbij kwam. Hij opende de deur.

‘Volk!’

Saskia verscheen in haar ochtendjas in de keuken.

'Jij bent vroeg,' zei ze. Ze keek hem lichtgeamuseerd aan. 'Koffie?'

'Ja, graag.'

'Ga zitten.'

Daniel ging aan de bar zitten. Saskia zette koffie met een luxe apparaat, eentje dat men ook gebruikt in restaurants. Ze had hem wel eens verteld dat ze alleen maar het beste wilde hebben voor haar en haar gezin.

Een beetje verwend, vond hij.

Saskia was zijn werkgeefster. Hij had het in het begin wel vreemd gevonden om naar een vrouw te moeten luisteren, maar ze werd al snel *one of the guys*. Ze vond het niet erg om zelf haar handen vuil te maken, in tegenstelling tot veel andere vrouwen.

'Zwart?'

'Ja, graag.'

Ze zette zijn kopje neer op de bar en leunde tegen het aanrechtblad, keek hem even zwijgend aan.

'Je komt vast niet voor de gezelligheid,' zei Saskia na een stilte.

'Eh, nee. Niet echt.' Hij haalde even diep adem en zei gelijk: 'Sven en zijn jongens hebben het verknald.'

'Zoiets had ik al gehoord, ja.'

Ze zou hem er toch niet verantwoordelijk voor houden? Daniel keek zwijgend om zich heen, naar de moderne inrichting. Het was alsof het huis zo uit een catalogus kwam. Hier woonde ook nog een man en twee kinderen? Het was er altijd opgeruimd en schoon. Zijn woning zag er wel anders uit, met kleding die overal slingerde en vuile vaat op het aanrecht. Een was draaien deed hij uit pure noodzaak en de koelkast stond vol met magnetronmaaltijden. Hij hoefde aan niemand anders verantwoording af te leggen, behalve aan zichzelf.

'En wat wil je nu van mij?' vroeg Saskia grimmig.

Daniel merkte dat haar toon veranderde. Ze was niet meer zo vriendelijk als daarvoor. Hij moest nu op zijn hoede zijn.

'Jij hebt connecties.'

Ze fronste.

'Ik bedoel, jij kent mensen die Sharen kunnen opsporen en uitschakelen.' Saskia liep om de bar heen, kwam naast hem staan en legde een hand op zijn bovenbeen. Daniel slikte. Deze vrouw had verschillende kanten. Ze was de bezorgde en zorgzame moeder én werkte met criminelen. Ze was

een advocate voor het Openbare Ministerie, maar hield er ook nevenactiviteiten op na.

‘Ik wil dat je heel goed naar mij luistert.’

Tussen zijn lichaam begon iets te kloppen toen haar hand omhoog gleed naar zijn gulp. Ze ritste zijn broek open, terwijl ze hem verleidelijk aankeek. Hoe kon hij luisteren, terwijl ze op het punt stond om hem met haar hand te bevredigen?

‘Luister je, Daniel?’ Ze fluisterde in zijn oor, terwijl ze hem aftrok. Hij knikte. ‘Het maakt mij niet uit hoe je het doet. Je zorgt ervoor dat die trut naar de kluis gaat.’

Hij wilde dat ze doorging. Hij had al een tijdje geen seks gehad, voelde zijn bloed steeds sneller stromen.

‘Heb je die code wel van haar ontfutseld?’

‘Het is Sven niet gelukt.’

Saskia greep zijn stijve paal hard vast. Het deed pijn, hij kneep zijn ogen dicht. Het fijne gevoel was op slag verdwenen. Saskia haalde haar hand uit zijn broek en liep terug naar het aanrecht.

‘Ga aan het werk en zorg ervoor dat je haar te pakken krijgt.’

Daniel dronk zijn koffie leeg en stapte meteen van de kruk.

‘Ja, mevrouw.’

Hij snelde naar buiten, nam vloekend de sleutel van zijn auto en stapte in. Hij pakte zijn telefoon en belde Sven. De eikel nam niet op. Kwaad gooide hij zijn telefoon naast zich neer. Daniel startte de auto en reed met gierende banden weg.

3.

Sven voelde aan zijn neus, die pijnlijk klopte. Hij pakte de strip paracetamol en nam twee tabletten in met slokjes uit een blikje lauw bier, zoals hij de afgelopen dagen al meerdere malen had gedaan om de pijn te onderdrukken. Jezus, wat deed dat zeer! Het had drie dagen geleden allemaal zo anders moeten lopen. Het had een makkelijke klus moeten worden. Zo één waar ze geen omkijken naar hadden. Hij had de opdracht gekregen om de locatie en de code van de kluis te bemachtigen en zich daarna te ontdoen van Evert en Sharen. Ze hadden zijn gezicht gezien, wat een groot risico met zich meebracht, dus ze moesten dood. Hij hield niet van losse eindjes. Na het neerschieten van Evert, was zijn dochter aan de beurt, maar hij kon haar niets aandoen voor hij de benodigde informatie had.

Hij verwachtte echter niet dat Sharen zou terugvechten? Die stomp op zijn neus deed verrekte pijn en als reactie erop had hij haar teruggeslagen en gestoken met zijn stanleymes. Ze had het uitgegild. Daarna had ze hem een knietje gegeven en was gevluht. Hij wist niet waar ze nu was en kon wel fluiten naar zijn poen voor deze klus. Dat irriteerde hem nog het meest; hij had het niet alleen verloren van een chick, maar hij kreeg ook zijn geld niet zolang zij nog vrij rondliep. Hij moest hier iets aan doen. Daniel was doorgaans oké, maar nu stond iedereen op scherp. Het lichaam van Evert moest eerst nog gedumpt worden. Hij belde zijn partner Aaron.

‘Kom naar de garage.’ Hij hing meteen op. De boodschap was duidelijk. Er was werk aan de winkel.

*

‘Nee, ik weet echt niet hoe ik daar terecht ben gekomen,’ zei Sharen. Ze wilde met rust worden gelaten, slapen en pas wakker worden wanneer de pijn weg was. Naast de artsen, was nu ook de politie gekomen om haar een aantal vragen te stellen. De vrouwelijke rechercheur, die zich had voorgesteld als Anita Moeters, stopte haar notitieblok weg en keek haar ongerust aan.

‘Je weet dat je Sharen heet, dat is in ieder geval iets. Je bent vlakbij Schagen gevonden maar je weet niet hoe je daar terecht bent gekomen.’

‘Ja, maar ik kan me niets herinneren!’ Ze zuchtte gefrustreerd.

Haar handen begonnen te trillen.

‘Laten we dit een andere keer verder bespreken,’ kwam Ellie tussenbeide. ‘Ik denk dat Sharen moe is. Ze moet rusten.’

De rechercheur keek bedenkelijk, haalde een kaartje uit haar broekzak en gaf dat aan Sharen. Ze legde het visitekaartje op het nachtkastje.

‘Dankjewel.’

‘Je kunt me altijd bellen, dag en nacht, wanneer je je ook maar iets herinnert.’

Anita Moeters liep de kamer uit en sloot de deur achter zich. Sharen voelde de tranen over haar wangen stromen. Door de komst van de politie had ze juist meer vragen gekregen in plaats van antwoorden. Er was haar verteld hoe ze was gevonden. Ze was dankbaar voor de kinderen die haar hadden geholpen en meteen hulp hadden gehaald. Waarschijnlijk was ze anders doodgebloed. Er trok een siddering door haar lichaam. Dat was iets waar ze niet aan wilde denken. Ellie vroeg of ze iemand voor haar kon bellen. Ze wist niemand die haar zou kunnen helpen om zich weer iets dingen te herinneren. Ze had wel haar vriendin proberen te bereiken, maar had nog geen reactie gekregen.

‘Mag ik even gaan slapen?’

‘Natuurlijk,’ zei Ellie met een glimlach. Ze liet Sharen alleen in de kamer. Ze sloot haar ogen, probeerde zich te ontspannen, maar het lukte niet. Er verschenen steeds beelden op haar netvlies. Iemand met een mes, iemand die haar sloeg, gegil op de achtergrond. Sharens ogen schoten open. Ze veegde het vocht van haar voorhoofd. Wie was zij en waarom was dit gebeurd?

4.

Het raam van de auto stond open, de motor bromde zachtjes. Lakyn veegde het zweet van zijn voorhoofd. De airco was kapot. De garage zou het repareren maar dat hadden ze niet goed genoeg gedaan. Hij zou ze straks opnieuw moeten bellen. Hij stapte zijn auto uit, zette zijn zonnebril op en keek naar het strand. Als voormalig soldaat was het voor hem normaal om zijn omgeving te scannen. Het was voor hem een tweede natuur geworden. Zijn bruine korte haren wapperde een beetje door de wind. Hij hield de urn stevig vast en liep in de richting van de zee. Het was rustig. Hij zag een paar stelletjes lopen, sommige met kinderen of een hond. Zijn blik ging naar de urn. Was dit een goed idee? Aan de ene kant wilde hij Nina bij zich houden, aan de andere kant was het tijd om verder te gaan. Ze zou altijd bij hem blijven, dat wist hij ook wel. Het water van de branding kwam steeds dichterbij. Dit was de plek waar Nina haar laatste dagen had doorgebracht, voor het niet meer lukte en ze met loeiende sirenes naar het ziekenhuis werd gebracht.

Lakyn opende de urn en strooide Nina haar as uit in de zee, een plek waar ze vaak te vinden was. Hij sloot zijn ogen en zag haar voor zich, terwijl ze met haar blote voeten de zee in liep, krijste van plezier en door het koude water dat over haar voeten stroomde.

‘Daar ga je, lieverd.’

Hij voelde een bepaalde rust over zich heen komen. Waarom had dit zijn dierbare dochter moeten overkomen? Nina was het allermooiste cadeau in zijn leven geweest. Hij voelde een brok in zijn keel, vocht zinloos tegen de tranen en liet ze daarna de vrije loop. In zijn gedachten was ze altijd bij hem, hoorde hij haar stem en glimlachte hij bij de herinneringen aan hun mooie momenten samen. Hij opende zijn ogen, veegde zijn tranen weg en keek naar de golven. Ze was nu voor altijd verbonden met de zee. Lakyn liet zijn auto op de parkeerplaats staan, legde de urn in de kofferbak en liep naar het centrum, naar de supermarkt en haalde een fles rum. Hij nam een flinke slok, stapte in zijn auto en voelde zijn mobiel trillen. Het liefst had hij het apparaat uitgezet, om vandaag te kunnen rouwen, maar dat kon niet. Helaas betaalden de rekeningen zichzelf niet en hij wilde niet blijven hangen in de herinneringen uit zijn verleden. Hij moest verder. Zijn telefoon ging af. Met tegenzin nam hij het gesprek aan.

'Lakyn.'

*

Aaron en Sven waren een gat aan het graven voor het lichaam van Evert. Svens armen deden pijn van het scheppen, hij wist zeker dat hij morgen spierpijn zou krijgen. Niet aan denken, gewoon doorgaan, dacht hij.

'Heb je rondgebeld?' vroeg hij aan Aaron.

'Ja, man. Niemand weet waar ze is gebleven.'

'Dat kan niet. Die trut moet ergens zijn,' bitste Sven.

Ze moesten opschieten. Dit gedeelte van het bos was afgesloten voor publiek, maar je wist nooit of er toch een boswachter kwam kijken.

Evert Bisschop had meegedaan met hun handel, maar zijn geweten had opgespeeld en hij wilde alles opbiechten bij de politie, daar moest een stokje voor gestoken worden. De achterklep van de auto stond open, het lichaam begon al te ruiken door de ontbinding. Hij was het graven zat, vond de kuil diep genoeg.

'Kan Daniel niet helpen?'

'Nee. Kom op! Pak jij zijn armen, dan pak ik de benen.'

Hij wilde douchen, iets eten en stoom afblazen met een drankje. Of twee of drie. Het maakte hem niet uit of het ochtend of avond was, alcohol ging er bij hem altijd in. Ze tilden het lijk van Evert uit de kofferbak en dumpten hem in het gat. Het paste maar net. Sven keek naar hem. Zijn ogen waren nog open. Hij had de man twee keer in de borst geschoten. Er waren tijden geweest dat hij het goed had kunnen vinden met Evert, maar tijden veranderen.

Mensen ook.

Aaron begon het gat dicht te gooien. Het gezicht van Evert verdween langzaam onder de grond. Het was tijd voor actie en Sharen zou de volgende zijn die onder de grond zou liggen.

5.

Een paar dagen later had de arts een aantal hechtingen uit de wond op haar buik verwijderd. Het begon te veel te trekken, daardoor kon ze zich niet bewegen zonder dat het pijn deed. Ze zou blij zijn als ze weg mocht uit het ziekenhuis. Ze had met verschillende psychologen gepraat, die haar allemaal wilden helpen om haar geheugen terug te krijgen. Sharen kon niet in slaap vallen door alle geluiden op de gang. Ze zapte een beetje op de tv, nadat ze net haar avondmaal had opgegeten. Er was niet veel op tv rond dit tijdstip. Alleen het nieuws interesseerde haar. Ellie liep haar kamer binnen. Sharen zette de tv uit. De verpleegkundige glimlachte en pakte het dienblad van het tafeltje.

‘Mijn dienst zit erop, maar ik ben er morgen weer.’

Sharen knikte.

‘Hé, maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed. Je weet toch wat de politie heeft gezegd?’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Het komt echt wel goed. Slaap lekker.’

Ellie liep de kamer uit, glimlachte en sloot de deur achter zich. Sharen wist even niet wat ze moest doen. Ze zette de tv weer aan en zakte onderuit in het bed.

*

Het was de eerste reeks nachtdiensten in een paar dagen tijd. Natasha nam het over van haar collega Ellie. Ze wist dat het meisje dat was gevonden in het bos, de dochter was van de vermiste zakenman en advocaat Evert Bisschop. Ze wist ook dat de media nadrukkelijk was gevraagd haar vondst zo stil mogelijk te houden, omdat de politie ervan uitging dat het om een misdrijf ging. Soms snapte Natasha er niet veel van. Ze had juist verwacht dat de vondst of vermissing van Sharen aandacht zou krijgen in de media, maar de politie dacht er kennelijk anders over. Ze nam een slok van haar koffie, dacht na over haar aanpak. Ze wist dat ze extra behoedzaam moest zijn met deze vrouw. Ellie had haar verteld dat het arme schaap zich niet eens meer iets kon herinneren van haar leven. Dit kwam vaker voor bij traumatische ervaringen. Haar opdracht bevond zich in hetzelfde ziekenhuis, maar het was niet de

bedoeling om zich meteen van het meisje te ontdoen. Dat kwam misschien later. Haar opdrachtgever was strikt, maar Natasha had er een hard hoofd in.

Haar telefoon ging en ze zag dat het Lakyn was. Ze klikte het gesprek met hem weg.

‘Klootzak,’ siste ze tegen niemand in het bijzonder.

Ze wilde zich concentreren op haar werk en hij zou haar alleen maar afleiden.

‘Wat?’

Natasha draaide zich om. Haar collega Milo stond opeens in de koffiekamer. Ze toverde een glimlach op haar gezicht.

‘Ex. Hij laat me niet met rust.’

Dat was niet helemaal een leugen, maar dat hoefde Milo niet te weten. Ze nam nog een slok van haar koffie.

‘Hoe gaat het met dat meisje in kamer twintig, Sharen, toch?’ vroeg ze aan haar collega.

‘Ja, steeds beter. Haar wonden genezen ook goed.’

‘Dat is fijn,’ zei Natasha.

Ze wilde weten of het nut had om zelf achter de code aan te gaan, of om iemand anders daarvoor in te schakelen. Dat zou misschien voor problemen zorgen. Ze wilde nog even afwachten of haar plan zou werken.

‘We moeten afwachten hoe het verder gaat evolueren met haar geheugen.’

Milo werd opgeroepen op zijn telefoon en verdween. Natasha moest hierover nadenken, maar veel tijd had ze niet. Ze wist dat er meer aasgieren die Sharen allemaal wilden hebben of wilden vermoorden, op de loer lagen, ze kon er niet al te lang mee wachten om in actie te komen. Iedereen wist nu dat Sharen hier was, in dit ziekenhuis. Ze zouden haar om de code van de kluis vragen en haar daarna de keel doorsnijden, dat wist Natasha zeker. Ze vond het niet erg om iemand van het leven te beroven, maar deed dat liever op een andere manier. Iemand een overdosis toedienen of vergiftigen, dat was meer haar manier van werken. Haar slachtoffers waren vaak al dood voor ze beseften wat hen was overkomen. Ze liep de koffiekamer uit, wist precies in welke kamer de vrouw lag en liep eropaf.

6.

Het bericht van de vermiste zakenman en advocaat Evert Bisschop was groot nationaal nieuws. Lakyn kende hem niet persoonlijk, maar wist wel wie hij was en wat hij deed. Het waren vaak duistere zaken waar hij zich in mengde. De klok gaf aan dat het één uur 's nachts was. Hij moest eigenlijk naar bed, maar wist dat hij geen oog dicht zou doen. 's Nachts was het alsof zijn gedachten geen rust hadden, hij bleef maar malen over zijn werk of zijn dochter. In plaats daarvan liep hij naar de keuken, opende de koelkast en pakte een blikje bier. Het was de laatste, hij moest nodig weer boodschappen doen. Hij plofte neer op de bank, nam een slok en probeerde Natasha nog een keer te bellen. Waarom nam ze niet op? Ze wist toch dat hij haar nodig had als hij zich eenzaam voelde? Was ze aan het werk? Ze kon hem toch wel even een berichtje sturen? Kwaad gooide hij het ding op tafel en kiepte het blikje bier achterover. Hij kneep in het blikje en gooide het richting de prullenbak. Hij hoorde iets interessants op de tv. Niet alleen Evert was vermist, maar ook van zijn dochter ontbrak elk spoor. Hij kende Sharen niet persoonlijk, maar had mensen wel over haar horen praten. Ze was een mooie, jonge vrouw met dezelfde ambities als haar vader. Ze was slim, maar kwam soms nog wat onzeker over.

Zijn eigen dochter was ook mooi om te zien geweest. Ze had vol levenslust gezeten totdat leukemie roet in het eten gooide. Zijn gezin kon hij niet bij elkaar houden, maar hij wilde wel anderen gaan helpen.

Lakyn zakte onderuit op de bank, staarde naar de tv, zonder in zich op te nemen wat hij precies zag. Plotseling voelde hij dat hij het gevecht tegen de slaap niet kon winnen, alsof zijn lichaam hem wilde vertellen dat hij moest rusten. Zijn ogen vielen steeds dicht.

In zijn droom was hij vaak in het buitenland, ook nu was hij in Afghanistan, waar hij naartoe was gestuurd. Hij rende met zijn uitrusting door de straten waar net een bom was ontploft, moest snel een veilige schuilplaats vinden voordat er nog een bom zou ontploffen. Hij stond stil toen hij een jongetje van een jaar of vijf op straat zag lopen. Het kleine ventje hield iets in zijn hand en Lakyn zag dat het een handgranaat was. Hij wilde het kind tegenhouden, maar werd met een smak tegen de grond gegooid toen de handgranaat ontplofte.

Lakyn schoot wakker, zat spontaan rechtop, hij moest zich oriënteren waar hij was. Zijn ademhaling en hartslag waren omhoog geschoten. Hij was veilig, hij was oké. Het gezicht van het jongetje stond op zijn netvlies gebrand. Hij wreef met zijn duim en wijsvinger in zijn ogen om zo het beeld van het kind te wissen. Hij wist wel beter. Dat afschuwelijke beeld verdween niet zomaar.

*

Sharen schrok toen ze een gestalte over haar heen zag buigen. Het was één van de verpleegkundigen, maar ze wist haar naam niet meer. Ze had lang blond haar en een vriendelijk gezicht.

‘O, sorry. Ik wilde je niet laten schrikken.’

De vrouw stapte achteruit en keek haar vriendelijk aan.

‘Geeft niet hoor. Wil je me even helpen om naar het toilet te gaan?’

‘Natuurlijk.’

Ze hielp Sharen uit bed. Samen liepen ze naar de badkamer.

‘Het gaat steeds beter,’ zei de vrouw.

Sharen zag nu dat ze Natasha heette. Ze ging op het toilet zitten.

‘Dankjewel.’

‘Geen probleem. Wil je straks iets drinken?’

‘Een beetje water is goed.’

Natasha sloot de deur van de badkamer. Sharen hoorde haar zingen, ze glimlachte. Ze was blij dat er zulke aardige mensen waren die haar met plezier wilden helpen. Ze gooide een beetje water in haar gezicht. Ze had gezweet tijdens het slapen en wilde zich het liefst helemaal oprispen. Ze twijfelde, maar wist dat ze dit niet alleen kon doen.

Haar wond begon weer te trekken, de pijn trok door haar lichaam.

Sharen liep terug naar haar bed en het lukte haar om zelfstandig in het bed te komen.

‘Heb je dat zelf gedaan? Wat goed!’ zei de verpleegster enthousiast.

‘Nou, lieve schat, dan ga je echt met grote stappen vooruit.’ Ze gaf Sharen een glas water.

Sharen glimlachte wrang. ‘Nu nog mijn geheugen. Zou je me willen helpen met douchen?’

‘Natuurlijk wil ik dat. Tja, dat is zeker een dingetje. Je weet helemaal niet meer wat er is gebeurd?’

Sharen schudde haar hoofd. 'Ik zou het graag willen weten, maar ik weet helemaal niks. Steeds denk ik me iets te herinneren maar het zijn alleen maar flarden van beelden waar ik niks mee kan.'

Natasha pakte haar telefoon en hield het apparaat haar voor.

'Ken je hem?'

Sharen keek naar een knappe man van ongeveer veertig jaar, maar er kwam niks van herkenning bij haar naar boven. Verdrietig schudde ze haar hoofd. 'Nee, zou dat moeten? Weet jij iets wat ik moet weten over hem?'

Zag ze nu irritatie in het gezicht van Natasha? Ze wist het niet zeker.

Sharen pakte het glas water en nam een slok.

'Dat is een vriend van mij, hij kan je helpen. Hij heet Lakyn.'

'Lakyn?' vroeg ze verbaasd.

Ze vond het een vreemde naam.

'Ja. Wacht, ik schrijf zijn telefoonnummer op. Hij is privédetective, hij kan je helpen om dingen uit te zoeken en op die manier je geheugen terug te halen.'

Ze bedankte Natasha voor haar hulp, was blij dat er naar haar werd geluisterd en dat er misschien iemand was die haar zou kunnen helpen.

'Ik weet wel wie je bent,' zei ze toen ze de kamer bijna uitliep.

Sharen wist niet zeker of ze het goed had verstaan. Ze keek vragend naar de verpleegkundige. De sfeer leek opeens heel anders. Ze wist niet zeker of ze dat wel fijn vond. Natasha stond nu weer naast haar bij het bed.

'Je heet Sharen Bisschop. Je vader is Evert Bisschop. Hij is advocaat en werkt veel met criminelen. Hij heeft je een code gegeven van een kluis waar veel geld in zou zitten. Niemand weet waar die kluis is, behalve jij.'

Er viel een ijzige stilte. Haar hart zat in haar keel. Had iemand haar gestuurd? Hoe kwam ze hier bij haar terecht? Werkte ze eigenlijk wel in het ziekenhuis? Haar hoofd tolde van de vragen. Sharen wilde op de noodknop drukken om hulp in te schakelen, maar wist niet of ze snel genoeg was. Natasha streelde met haar hand over Sharens gezicht.

'Maak je geen zorgen, je hoeft niet bang voor mij te zijn. Ik sta aan jouw kant. Geloof me maar, echt. Je bent in goede handen.'

7.

De ochtenden bij Saskia thuis waren altijd één grote chaos. Er gebeurde veel tegelijkertijd. De kinderen moesten zich klaarmaken om naar school te gaan. Aankleden, lunchpakketten klaarmaken en wachten op het vervoer dat hen zou brengen. Saskia was trots op haar twee zoons, Thom en Jan. Ze zwaaide haar kinderen elke dag uit als ze het huis verlieten en in de bus stapten.

Haar man Rory was op één of andere conferentie of hij was bij zijn vriendin, maar dat wist ze niet zeker. Het kon haar op dat moment niets schelen. Ze had wel andere dingen aan haar hoofd. Ze moest zich nog klaarmaken om naar kantoor te gaan. Het nieuws stond aan, het ging over haar collega Evert. Saskia was het geneuzel over die klootzak zat, zette de tv uit en liep naar de badkamer, waar ze een uitgebreide douche nam. Ze föhnde haar donkere haren en maakte zichzelf op met mascara en eyeliner waarna ze een zwart mantelpakje aantrok. Ook al was ze ver over de veertig jaar, ze was een mooie vrouw, vond ze zelf. Ze was net klaar om te vertrekken, toen ze een melding kreeg van Ring, op haar telefoon, dat er iemand aan de deur stond. Als het die lapzwans van een Daniel was zonder resultaat, wist ze dat dit géén goede dag zou worden. Ze pakte haar telefoon, keek op de app en zag dat het Sven was. Wat moest hij nou hier komen doen? Ze had helemaal geen zin in zijn bezoek. Toch liet ze hem binnen. Hij zou hier niet staan als het niet belangrijk was.

‘Je hebt drie minuten,’ zei Saskia. ‘Ik stond net op het punt om naar mijn werk te gaan.’

Sven liep naar binnen, wierp een blik naar de fotomuur, keek haar vragend aan en liep door naar de keuken.

‘Je woont hier prachtig.’

‘Ik heb hier geen tijd voor. Zeg wat je te zeggen hebt of ga nu gelijk weg. Zoals ik net al zei: ik moet aan het werk.’

‘Ja, je werk. Criminelen veroordelen en zo. Mooi werk hoor, vooral hoe jij het doet, toch schatje?’

Saskia pakte haar tas. ‘Over werk gesproken: heb je Sharen al gevonden?’

Sven schudde zijn hoofd. ‘Nope, maar we zijn ermee bezig.’